

РЕШЕНИЕ

№ 4354

гр. София, 31.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 15.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **4337** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 211 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на Б. О. Л., чрез адвокат В. С. с адрес за призоваване от [населено място], [улица], вх. Б, апартамент – партер срещу Заповед № № 513з-8430/29.04.2020 г., издадена от Директора на СДВР, с която на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“ и прекратено служебното му правоотношение.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна. Твърди се, че същата е издадена при неспазване на установената в закона форма, защото в нея не са посочени всички доказателства за извършеното нарушение и при какви обстоятелства е извършено то. Не са събрани и доказателства за виновно поведение от страна на Л.. Твърди се, че дисциплинарното производство е проведено едностранчиво и не довело до изясняването на всички факти, касаещи установяването на обективната истина. Не са уважени и направените от жалбоподателя доказателствени искания. Инвокирани са доводи за допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, защото не са анализирани всички факти и обстоятелства, което води до непълнота на проверката и неправилна преценка на доказателствата. Не са взети предвид и дадените от Л. обяснения. Като съществено нарушение се сочи и факта, че оспорващият е бил лишен от адвокатска защита от самото начало на дисциплинарното производство, което е

опорочило проведените впоследствие процесуални действия. На последно място се твърди, че оспорената заповед е издадена при несъответствие с целта на закона, защото не може да послужи като индивидуална превенция спрямо него, нито да въздейства на останалите държавни служители да не допускат нарушения на служебната дисциплина.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Пълномощникът му адвокат С., поддържа жалбата. Излага допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по оспорването Директорът на Столична Дирекция на Вътрешните Работи, чрез юрисконсулт П. намира жалбата за неоснователна, като развива подробни доводи в писмени бележки.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че Б. Л. към момента на налагане на процесното дисциплинарно наказание е бил назначен на длъжност „Младши оперативен дежурен“ в група „Оперативна дежурна част“ към 07 РУ на СДВР.

Видно от пет броя докладни записки от 28.11.2019 г. (л. 68-72), съставени от полицейски служители при ОД на МВР, [населено място], на 27.11.2019 г. те били изпратени по сигнал за станало пътно-транспортно произшествие в [населено място], [улица], в близост до пътен възел ПП I-4. На място били установени леки автомобили, участвали в ПТП - марка Ауди с ДК [рег.номер на МПС] и Опел З. с ДК [рег.номер на МПС]. По първия автомобил имало щети – преден ляв калник, предна броня, счупена предна лява джанта и спукана предна лява гума, а по втория деформации от ляво по продължение на цялото купе. Като водач лек автомобил Ауди бил установен Б. Л.. Същият се представил на полицейските служители като колега от С. и помолил да му направят компромис и да не го изпробват за употреба на алкохол, защото щял да си загуби работата. Въпреки поканата, Л. е отказал да бъде проверен за употреба на алкохол, поради което му бил съставен акт за установяване на административно нарушение бланков № 794462 от 27.11.2019 г., а в следствие е издадено и наказателно постановление № 19-1292-002530 от 18.02.2020 г. (л. 64), с което му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца, за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Бил издаден и талон за изпращане на медицинско изследване, като по преписката няма данни, показващи явяването на оспорващия в специализирано медицинско заведение и даване на кръв за изследване за употреба на алкохол.

Посочените докладни записки били изпратени на началника на 07 РУ-СДВР, който направил предложение от 06.12.2019 г. до Директора на СДВР (л. 65-66) за образуване на дисциплинарно производство срещу Л..

На основание чл. 207, ал. 1 от ЗМВР, със заповед рег. № 513з-9096/16.12.2019 г. (л. 20) на Директора на СДВР е образувано дисциплинарно производство срещу Б. О. Л. и е назначен дисциплинарно-разследващ орган – комисия от двама души.

Държавният служител се е запознал срещу подпис със заповедта на 07.01.2020 г. На същата дата му е отправена покана за даване на писмени обяснения (л. 34)/.

Л. се е възползвал от даденото му право и на 08.01.2020 г. и 15.01.2020 г. е депозирал

писмени обяснения (л. 37-38). В тях той посочва, че е отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол, защото се е съмнявал в безпристрастието на служителите на полицията в [населено място], където е работил в миналото. Освен това, още при пристигането на полицейските служители един от тях му заявил, че той е виновен за ПТП и че вече е уволнен. Направил е също искане да бъдат разпитани служителите на „Пътна помощ“, които дошли да репатрират колата му, както и да му бъде дадена възможност да бъде защитаван от адвокат по време на дисциплинарното производство.

В хода на дисциплинарното производство са взети писмени сведения от полицейските служители, посетили на място ПТП на 27.11.2019 г., както и на свидетел очевидец на инцидента – И. Т. Й. – пътувала в лекия автомобил Опел З. (л. 41-46).

Комисията е приключила проверката с обобщена справка рег. № р-7481/04.03.2020 г., в която е направено предложение за налагане на Л. на дисциплинарно наказание „уволнение“. Оспорващият е бил запознат с обобщената справка на 17.11.2009 г., като на същата дата му е връчена покана и му е дадена възможност да даде допълнителни писмени обяснения. Л. е депозирал обяснение на 05.03.2020 г. (л. 39), в което е заявил, че поддържа изложеното в предходните обяснения.

На 05.03.2020 г. комисията е изготвила становище до Директора на СДВР с рег. № р-7753 /л. 25/ с мнение за налагане на Л. на дисциплинарно наказание „Уволнение“.

На 08.04.2020 г. Директорът на СДВР е отправил до оспорващия писмена покана (л. 16 - гръб) да се запознае с доказателствата, събрани по време на производството и допуснал възможност това да стане в присъствието на адвокат. Даден му е срок до 21.04.2020 г. за даване на допълнителни възражения и обяснения.

На 10.04.2020 г. Л. се е явил в СДВР, заедно с адвокат С. и се е запознал с цялата преписка.

На 21.04.2020 г., той е депозирал писмено възражение (л. 18-19), което е прието от Директора на СДВР.

Вземайки предвид събраните в хода на дисциплинарното производство доказателства, Директорът СДВР е направил извод за наличие на фактическите предпоставки за налагане на посоченото наказание спрямо държавния служител Б. Л., поради което е издал оспорената заповед.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на Б. Л. лично на 29.04.2020 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст. Жалбата е подадена по пощата, видно от приложеното по делото известие за доставяне, директно в АССГ на 12.05.2020 г. (вх. № 12536), т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорената заповед, компетентния административен орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 226, ал. 1, т. 8 от ЗМВР, а именно че с деянието си Б. Л. е извършил тежко нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се следното: нарушил е т. 15, 19, 20, 28, б „в“ от Етичния кодекс за

поведение на държавните служители в МВР, за което на основание чл. 203, ал. 1, т. 13 се налага дисциплинарно наказание „уволнение“.

Съгласно чл. 205 от ЗМВР, дисциплинарното производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител. То започва с писмена заповед, единствено при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 203, ал. 1, т. 2 - 14 от ЗМВР. В разглеждания случай е налице заповед за образуване на дисциплинарно производство, поради което не се констатира нарушение на административно-производствените правила в тази връзка.

По делото няма данни оспорващия да е бил изслушван. Доколкото разпоредбата на чл. 206, ал. 1 от ЗМВР предвижда алтернативно изслушване или приемане на обясненията на държавния служител, в случая с приемането на обясненията на Л., дисциплинарно-наказващият орган е се е освободил от задължението си да го изслуша.

Съгласно разпоредбата на чл. 204, т. 4 от ЗМВР, наказанията се налагат със заповеди на служители на висши ръководни и ръководни длъжности – за наказанията по чл. 197, ал. 1, т. 1 – 3. В разглеждания случай е безспорно, че наказанието е наложено от Директора на СДВР – служител на ръководна длъжност, а Б. Л. не е бил назначен на висша ръководна длъжност.

Преценявайки събрания в хода на дисциплинарното дело доказателствен материал, съдът намира изводите, до които е достигнал административния орган за правилни и обосновани. Като отказал да му бъде направена проба за наличие на алкохол в кръвта, Л. е извършил тежко нарушение на служебната дисциплина. Твърденията на оспорващия и на неговия пълномощник се свеждат до доводи, за допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и до обстоятелството, че оспорената заповед не е издадена в предписаната от закона форма.

За лишено от опора съдът намира възражението, че оспорената заповед не е издадена в предписаната от закона форма. В същата са описани подробно фактическите обстоятелства, касаещи извършването на нарушението, изброени и анализирани са събраните доказателства и са цитирани точно нарушените правни норми. Предвид на изложеното може да се направи категоричен извод, че Б. Л. е отказал проверка за наличие на употреба на алкохол в кръвта при управление на МПС. Действията му по никакъв начин не се съвместяват с основните задълженията на служителите от МВР да спазват Конституцията и законите в страната. С деянието си оспорващият е нарушил чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и т. 28, буква "в" от Етичният кодекс за поведението на държавният служител в МВР, според която държавният служител независимо от заеманата длъжност в качеството си на участник в пътното движение се подчинява на разпорежданията на контролните органи относно установяване на управлението на МПС след употреба на алкохол или друго упойващо средство. Нарушението, което съгласно чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР е тежко дисциплинарно и е несъвместимо с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР. С извършването му се уронва престижът на службата.

Без значение е дали Л. е отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол в качеството си на участник в пътното движение по време на изпълнение на служебните си задължения или когато не е бил на служба. Безупречното поведение на служителите на МВР е задължително за тях както по време на изпълнението на служебните им задължения, така и извън службата им. Полицейските органи са един

главните символи на държавността и законността и действията им са от огромно значение за доверието на гражданското общество в институциите. Ако тези действия са в разрез със закона или дори с общоприетите норми за поведение, това ще доведе до загуба на доверие сред гражданите и до нежелание за спазване на утвърдения ред на държавно управление. В този смисъл Върховният административен съд се е произнасял нееднократно, като най-подробните мотиви са развити в тази насока в Тълкувателно постановление № 3 от 07.06.2007 г., съгласно което в случаите, в които се нарушава установения обществен ред и деянието няма връзка с изпълнение на служебните задължения, ако поведението е несъвместимо с морала и е уронващо престижа на службата, е налице основание за уволнение.

Съдът намира за неоснователни оплакванията, касаещи неспазване на процедурата при провеждането на дисциплинарното производство.

Дисциплинарното производство е започнало с нарочен акт, с който оспорващият е бил запознат. Административният орган е дал възможност на Л. да участва в производството, като същият е имал възможност да дава писмени обяснения, през различни етапи на развитието му.

Като несъществено нарушение, съдът намира обстоятелството, че на оспорващият не е предоставена възможност да бъде представляван от адвокат от образуването на производството. Както беше посочено по-горе, той е бил запознаван лично, както с обобщената справка, така и със становището на комисията и е дал писмени обяснения. След приключване на действията по събиране и обобщаване на доказателствата, той се е запознал с цялата преписка в присъствието на адвокат С.. Депозирайки писмено възражение, оспорващият не е представил нови доказателства и не е поискал събирането на такива.

Като несъществено следва да приеме и възражението, че не са разпитани посочени от него свидетели. В направените искания няма визирани конкретни обстоятелства, за които същите да бъдат разпитани. Основният факт, че Л. е отказал да бъде тестван за употреба на алкохол се установява безусловно както от сведенията на очевидците на извършеното нарушение – петимата полицейски служители, които са били изпратени на мястото на ПТП, така и от докладните записки и съставените АУАН и НП. Те са официални документи по смисъла на чл. 179, ал.1 от ГПК. Издадени са от длъжностни лица в кръга на службата им по установените форма и ред. При липсата на оспорването им по реда на чл. 193 от ГПК, те имат материална, обвързваща съда доказателствена сила, досежно съдържащите в тях данни, за извършените от длъжностните лица или пред тях действия. Съгласно чл. 171, ал. 1 от АПК, доказателствата, събрани редовно пред административния орган имат сила и пред съда.

В случай, че Л. наистина не бил употребил алкохол преди да седне зад волана на управлявания от него автомобил и се е съмнявал в безпристрастието на полицейските служители от ОД на МВР, [населено място], той е могъл да даде кръвна проба, съгласно издадения му талон за медицинско изследване. Липсата на предприети действия в тази насока, затвърждават предположението му, базирано на наблюденията на полицаите, че той е употребил алкохол и сядайки зад волана на автомобила, и предизвиквайки ПТП, съзнателно е застрашил живота и здравето на другите участници в движението.

При определяне вида и размера на наказанието е взета предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е

извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. Както бе посочено по-горе деянието на Л. по своя характер се явява изключително тежко нарушение на служебната дисциплина, тъй като същото е със значителни вредни последици – уронва се престижа и авторитета на МВР и се създава недоверие у гражданите в институциите, което трябва да защитават техните права и да извършват превенция срещу административни нарушения и престъпления. Административния орган е взел предвид цялостното поведение на оспорващия по време на службата му в Полицията. Видно от кадровата справка, той е бил награждаван пет пъти с индивидуална писмена похвала, но е бил наказван два пъти за деяния, свързани с нарушаване на служебната дисциплина.

Административният орган е издал оспорената заповед в сроковете по чл. 195, ал. 1 от ЗМВР. Съгласно чл. 196, ал. 2 от ЗМВР дисциплинарното нарушение е установено, когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния дисциплинарно наказващ орган. В разглеждания случай установяването на нарушението е станало след събирането на доказателства от дисциплинарно-разследващата комисия. Проверката е завършила с обобщената справка на комисията 04.03.2020 г., в която комисията е направила извода за извършено нарушение. От тази дата тече и преклузивният двумесечен срок за налагане на наказанието.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма и при съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде оставен в сила.

С оглед изхода на спора по отношение на направените разноси, ответникът, чрез пълномощника си е поискал такива, поради което съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК,
Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. О. Л. от [населено място] срещу Заповед № № 513з-8430/29.04.2020 г., издадена от Директора на СДВР, с която на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“ и прекратено служебното му правоотношение.

ОСЪЖДА Б. О. Л. от [населено място], кв. Д., [улица] ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична Дирекция на Вътрешните Работи на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 4337 по описа за 2020 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

